

Independència, deute i mercats financers

Roger Fatjó. Responsable del Servei d'Estudis del Cercle Català de Negocis. Membre de la sectorial d'Economia de l'ANC.

Article publicat al diari El Punt Avui el 24/01/2016.

Davant l'inesperat acord de Junts x Si i la CUP per formar govern a Catalunya, i del relleu d'Artur Mas pel president Carles Puigdemont, els mitjans unionistes s'han quedat sense els únics arguments dels últims mesos: Mas i corrupció.

No els ha quedat cap altre recurs que recórrer al ja caduc i rebutjable discurs de la por. Així doncs, des del CCN, un cop més ens disposem a deixar en evidència la pobresa argumental en l'àmbit econòmic dels qui abandonen l'unionisme.

Un bon exemple el tenim en l'article d'opinió de Josep Oliver Alonso a *La Vanguardia* del divendres dia 15 de gener passat¹. L'article conclou que la independència no és possible, ja que una Catalunya independent naixeria amb un deute tan elevat (140% PIB català) que estaríem supeditats als mercats financers.

En primer lloc, l'articulista calcula que una Catalunya independent hauria d'assumir 240.000 milions d'euros del deute de l'Estat espanyol, i caldria afegir-hi 60.000 milions de l'actual deute de la Generalitat, això donaria un deute de 140% del PIB català.

El senyor Oliver no deu saber que dins dels 240.000 milions d'euros ja hi hauria inclosos els 60.000 milions d'euros, ja que el deute de l'Estat espanyol inclou l'estatal i el de les comunitats autònomes².

En segon lloc, a l'article diu que caldria assumir el 24% (240.000 milions) del deute de l'Estat (1.062.315 milions euros el 3r trimestre del 2015³). En dret internacional⁴ hi ha diversos criteris per determinar aquest percentatge: 11% segons inversió efectiva, 16% segons criteri poblacional o 19% segons el PIB, però en cap cas serà del 24%⁵.

En tercer lloc, el senyor Oliver no fa referència al fet que en un procés d'independència no només es negocien els passius (deute) sinó també els actius (actius del Banc d'Espanya, titularitat d'empreses nacionals com ara Renfe, ADIF, Patrimoni Nacional...). Caldria veure quina part d'aquests actius l'Estat espanyol s'avindrà al final a trametre a Catalunya.

En quart lloc, sorprèn que a l'article es dona per descomptat que Catalunya acceptaria un deute de l'Estat sense cap contrapartida. En cas que Espanya no reconegués Catalunya com a estat sobirà, no podria traspasar-li la part del deute, ja que no es pot traspasar res a qui per a un mateix no existeix. (El mateix els passaria als estats que no reconeguessin Catalunya, ja que el seu deute amb l'Estat espanyol tampoc podria ser traspassat). En aquest cas, Catalunya naixeria amb un deute del 25% del PIB, el més baix del món.

En cinquè lloc, la conclusió final de l'article és que a causa del gran deute que tindria la Generalitat, aquesta estaria supeditada als mercats financers i, per tant, la independència no seria possible. Curiosament, l'afirmació va precisament en contra

del seu argumentari, ja que en cas d'independència no pactada, el deute de la Generalitat no inclouria ni un cèntim del deute estranger. I en cas d'independència pactada, els mercats financers ja no tindrien cap altre interès que no fos analitzar quin dels dos països asseguraria millor la seva inversió.

I en sisè lloc, i darrer, respecte al deute d'una Catalunya independent, cada articulista pot considerar si aquest seria molt elevat o no, però en tot cas, seguint dins d'Espanya el deute que assumirien els catalans seria proporcionalment el mateix, sumant-hi, això sí, un dèficit fiscal anual de 16.000 milions.

1. <http://www.lavanguardia.com/economia/20160115/301411599266/independencia-i-mercats.html>

2. Deute segons el “Protocolo de Déficit Excesivo” (PDE) del Banc d'Espanya.

3. <http://www.bde.es/webbde/es/estadis/infoest/htmls/cdp.html><http://www.bde.es/webbde/es/estadis/infoest/a1104.pdf>

4. La principal font de Dret Internacional en repartiment de bens i deures es troba en la Convenció de Viena de 1983.

5. A efectes informatius, el percentatge de deute de la Generalitat, segons els diferents criteris de repartiment, seria el següent: Inversions, 75%; Poblacional, 95%; PIB, 105%.